

Въ това време слугинята донесе млѣко и всички наобиколиха малкото. Витанова се опита да му дава съ лъжичка, но то въргѣше глава и млѣкото се разливаше по бузичкитѣ му. Следъ дълги усилия, какъ да е, успѣха да му дадатъ нѣколко лъжички. Но то не престана да плаче. Пищѣше, посиняваше отъ плачъ и се задавяше отъ кашлица. Витановъ, нервиранъ, побѣгна отъ стаята, облече палто и отиде къмъ сжда.

Домакинята разпови детето, почисти го и го облѣче въ нови пеленки. Но и сега то не спрѣ своя остъръ и безутѣшенъ плачъ, сякашъ можеше да почувства и оплаче своята жестока участь. Най-после, пресипнало, изтощено то затвори очички и подкашляше на сънь.

Витанова се облѣче и приготви за излизане бърже. Като загърна новороденото съ одеяло, тя го даде на слугинята да го носи и сама трѣгна следъ нея. Студенъ вѣтръ виеше въ сухитѣ клони на почернѣлитѣ дървета и остро, до болка щипѣше ушитѣ. Слънцето, далечно и нетоплецо, блестѣше като металиченъ дискъ хвърленъ въ небесната синина! И толкова безучастностъ, безразличие вѣеше отъ зимната картина, че Витанова съ тжга, тежко въздъхна. Пжтуването на малкото, изведнѣжъ придоби за нея трагиченъ характеръ на бѣгство отъ своя дългъ и тя съ свито сърдце, съ сълзи на очи се вглеждаше въ небето.

III

Малкото спѣше върху мекото легло на Тиянева покрито съ тънка, копринена завивка. Дветѣ приятелки бѣха го почистили грижливо, но то все не бѣше спокойно, подхълцваше и подкашляше. Когато Витанова си отиде, бившата министерша